

Noah Noé Noir

NATASHA ÖRÖKSÉGE

1. felvonás

helma

Helma 2024

Noah Noé Noir

NATASHA
ÖRÖKSÉGE

1. felvonás

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-615-6466-48-8

Borító: Szopos Katalin és Noah Noé Noir

Kiadja a HELMA kiadó 2024

A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent könyvek Noah Noé Noir szerzőtől:

- Kiyoshi és Chloé - Kiyoshi és Chloé sorozat első rész (ekönyv, hangoskönyv, nyomtatott könyv)
- Diana, a hatalom megszállottjai - Kiyoshi és Chloé sorozat második rész (ekönyv, nyomtatott könyv)

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Tartalom

Szibéria szabad szele	6
Nyugalmos vacsora	22
Váratlan bökkenő	46
Buon appetito!	64
Egyedül a darázsfaszekben.....	85
A fekete vonat, avagy dohányért szerelmet	105
Kellemetlenség, Grúziából importálva	126
Kiérdemelt randevú.....	148
Uzsorás takarítónő	170
Úszkáló nagyhal a levegőben	190
Ajánló.....	212
A szerző bemutatkozása.....	213

1. fejezet

Szibéria szabad szele

December 25 - én, míg a világ számos pontján már kora reggel a felnőttek a konyhában sűrögnek - forognak, a gyerekek pedig a fát díszítik, addig ez a felemelő, bensőséges, otthoni melegség nem mondható el Szibéria szívéből, Jakutszk városkájáról, ahova régi vágású, zord, fekete vagonokkal robogó vonat hajt be. A kevés ellenőrzést megjárt, eléggé elhagyatott jármű kegyetlen és éles fékcsikorgással áll meg a peron mellett. A vastag vonatajtók csak úgy kicsapódnak, amikből alig pár ember száll le, köztük egy nem mindennapi nő is. A jeges időjárást, és a hótengert teljesen figyelmen kívül hagyva, úgy hajtja le fejéről szemére a napszemüvegét, mintha a sugarak majd megvakítanák. Vállánál egy kicsit lejjebb érő felkötött szőke haját megigazítja, tincseit arrébb fújja. Vértörös rúzzsal átitatott, vastag ajkait megmozgatja, majd hűvösen préseli ki közülük:

- De kibaszott hideg van... - fújja ki a levegőt, ami füst szerűen oszlik el körülötte.

Vastag bundakabátját összehúzza a fekete bőrkesztyűs kezével. Bőröndjeit leemeli a peronra, majd mikor csizmája lekoppan a kőre, megállva néz körül a fehér messzeségben, miközben a kékre festett rózsáját igazítja meg hajában.

- Hol van már az a vén barom? - motyogja halkán.

Mire már az az alig egy tucat ember is felszívódott, aki hajlandó volt Oroszország kopár jégverméig utazni. Mintha csak parancsszót ejtett volna ki a száján, egy fekete, lesötétített ablakú középosztálybeli autó parkol le. Idős férfi száll ki belőle, majd sietve veszi át a nő csomagjait, miközben nem győz elnézést kérni tőle sűrű hajbókolások közepette.

- Oh, Natasha kisasszony! Maga annyira megváltozott az évek alatt! Alig ismertem meg magát, ezért időztem ennyit. Kérem, bocsássa meg nekem! - hajt fejet előtte a család komornyikja, miközben kapkodva pakolja be a bőröndöket a csomagtartóba.

- Örülök, hogy sikerült rájönnöd, hogy én vagyok az, miután senki sincs már a peronon... Oleg, vén, magad alá piszkító inas, nem gondoltam volna, hogy ennyire összerottyantál az évek alatt. Hét esztendőre hagylak itt téged, aztán teljesen összeroskadsz a családom nyomása alatt. Engem nem kell ennyire kiszolgálnod! Bármennyire hihetetlennek hangzik, nőként én is fel tudok emelni egy - két bőröndöt. Moszkvában sem segített fel senki a vonatra, sőt még New Yorkban a repülőgépre sem. Ami meg ezt az irritáló magázódást illeti... Hagyd el kérlek! Még a végén sértésnek fogom érezni a magam huszonhetesével, hogy ennyire leöregítesz. - köpi ki a rágót a hókupacba, amely az autó kerekénél tornyosult fel.

- Értettem kisasszony! Most viszont indulnunk kell, ugyanis a testvéreid már látni kívánnak! Kérlek, szállj be! - nyitja ki neki a bal hátsó ajtót. A nő bólint egyet hálája jeléül, majd belehelyezkedik a kényelmes bőrülésbe. Míg az idős férfi beszáll az autóba, addig ő hátra dőlve kifújja a majdnem megfagyott levegőt. Felhúzza a napszemüvegét a feje tetejére, majd megdörzsöli kivörösödött és meghűlt arcát.

- Üdvözlöm Natasha kisasszony! - szólal meg hirtelen, egy eddig a környezetébe beleolvadó férfi.

Egy ór az, aki olyan erős fekete ruházatot visel, hogy Natasha számára szinte eltűnt a bőrülésben. Éppen ezért nagyon megijed a hirtelen megszólítástól, majd hevesen dobogó szívvel hördül fel:

- Te ostoba állat! Anyádat ijesztgesd! - reagál rá durván, majd megpróbál megnyugodni, hogy ne tűnjön olyan rémültnek. Az idegen csak ennyit tud kiejteni a száján:

- Ne haragudjon! - válaszolja gépiesen.

- Én megbocsájtok, de cserébe, szeretném, ha visszahozná a gyújtómat, amit a peronon elejtettem. Gondolom már jó ideje áll a családom szolgálatában, hogy tudja, nem jó egy Novgorodsevnek, ha nincs nála gyújtó, szóval... - suttogja közelebb hajolva a férfihoz, majd int a kezével a jeges peron felé.

- Ez csak természetes asszonyom! - még ha nem is gondolja így, ahogy kimondta, hűségesen száll ki, ám ekkor Natasha becsapja mögötte az ajtót, majd halkán megszólal:

- Nem tűröm el, hogy még egy férfival utazzak együtt, aki ráadásul ugyanúgy lemagázott. Oleg, hajts el! - utasítja kicsit felemelve a hangját.

- De asszonyom ő az önnek kirendelt te...

- Most! - szól közbe erőteljesen az inas ellenvetésébe.

Az öreg nem ellenkezik a nővel. Hirtelen kifordulva, havat hányva kerekeivel a testőr öltönyére, azonnal elhajt. A férfi csak értetlenül szól utánuk, de mind hiába. Pár méter rohanás után feladja, és inkább lihegve megáll.

- De jó, hogy ő is megjött... Már csak ez a kellemetlen nőszemély hiányzott. Az összes Novgorodsev közül a legbosszantóbb - dűnnyögi magában, majd a jéghideg szelektől összehúzódva, lassan elballag.

Csak egy elegáns szövetkabát fedi öltönyét, ugyanis ő a kocsí fűtésének kellemes melegségére készült és nem arra, hogy gyalog kell visszacammognia a fél városon keresztül. Eközben Natasha hátra dőlve, nem zavartatva magát, rágyújt egy szálra. A visszapillantóban felmutatja Olegnek is, aki csak szerényen visszautasítja.

- Tanultam az ifjú hibájából! Sosem vennék el egy szálat sem a családban már hagyománynak számító kincsből, még ha te magad is ajánlod fel. Különben is öt éve leszoktam - pillant először a tükrön keresztül a nőre, aki megvonva a vállát beleszív a cigijébe. Majd visszafordul a közlekedés felé. Feszülő, sofőri, barna bőrkesztyűjével gyakran hátra simítja a bezselézett, idős kora ellenére egész szépen megmaradt haját. Olegnek megfáradt, de még mindig magával ragadó és hódító zöld szeme van. A maga idejében Natasha idősebb női rokonai mind összesúgtak a háta mögött. Akinél csak éppen szolgálatban volt, mindig el akarta őt csábítani, azonban a férfi, hűséges típusként haláláig kitartott felesége mellett. Ápolta, gondoskodott róla utolsó napjaiban is. Azóta pedig még inkább távolságtartó lett más nőkkel szemben. Ő az egyedüli külsős férfi, akire éppen az utóbbiak miatt mindig szívesen hagyták rá a gyerekeket. Bár kissé hűvös természete volt, mégis rendkívül udvarias, elegáns és türelmes volt. Soha nem sikerült Natashanak, vagy a három bátyjának felbosszantania, éppen ezért a nő mindig csak piszkálódott, de sosem járt sikerrel. Úgy véli most már, hogy inkább letesz arról a kíváncsiságáról, hogy milyen lehet Oleg dühösen. Inkább csak könyökölve néz ki az ablakon.

Bár Jakutsk a város, ahol felnevelkedett, most mégis olyan idegen neki itt minden. Leginkább, ami igazán megmutatja a különbséget a hatalmas New York és a maga angolszász hagyományaival szemben, az isten háta mögötti orosz városkát zord fagyosságával és téli kiüresedésével, az nem más, mint a karácsony. Az amerikai időszámítás szerint már várta ezt az ünnepet, a maga csillogása, szépsége és hangulata miatt, még ha őt különösebben nem is hatják meg az ilyesfajta érzések. Bár eddig mindig visszahúzódó és mogorva volt ezen a napon, bosszankodva a sok rohanó, boldog emberen, most nagyon visszavágyik oda. Oroszországban január hetedikén ugyan megünneplik a tényleges karácsonyt, az itt Jakutskban sem nagyon kiemelkedő. Egy - két fakó és ritkásan kidíszített fenyőfa áll az udvarokon, de azok sem számottevők, ugyanis a köztereken nem igazán díjazták ezeket. A „fehér karácsony” azonban itt legalább egész évben jelen van, annyi kis ráadással, hogy nem sok gyereknek van kedve kimenni, hógolyózni, ha csak nem szeretne egy jó tüdőgyulladást magának. Főleg a szegényebbeket érintik ezek a problémák, ugyanis ott a vastag ruhák hiányában, otthon, fűtés nélkül, magukra tekernek rengeteg rongyot, úgy vacognak. Ahogy Natasha végignéz az utak mentén haladó remegő, rongyosan felöltözött embereken, vagy akár a tehetősebb, vastagon beburkolózottakon, teljesen átjárja a hideg. Ott topognak lassan mellette, félve a jégen való elcsúszástól, amely felemésztette a repedezett betont. Ez persze nem csak a járdára igaz, hanem az úttestre is. Éppen ezért Oleg rendkívül óvatosan vezet, de a kátyúk így is megkeserítik az útjukat. Az állam csúnyán cserben hagyta ezt a vidéket. Natasha eddig a New York-i hajléktalanokon szörnyülködött, most azonban, itt mintha csak mindenki egy csapat amcsi csöves lenne.

Sosem szerette ezt a helyet. Ezt még jobban eszébe juttatja, mikor a szinte szétrepedt boltüvegekre pillant, amelyeket a fagy szorongat meg. A városi

nagytemplomról és a körülötte levő házakról csak úgy lógnak le a pengeéles, hatalmas jégcsapok. Mintha csak az égiek várnának arra, hogy megbüntessenek valakit, mikor elhaladnak alatta. A járókelők igyekeznek elkerülni őket, de az egyik gyermeket mégis majdnem fejbe találja, akit csak a szülője tudott még időben elrántani. Natasha csak egy nagyot sóhajt, majd úgy fújja ki a cigifüstöt, hogy minden ablak zárva van. (Ezt errefelé már megszokták. A rendkívüli hideg miatt, nincs az az elvetemült, aki elrontaná az egyetlen meleg helyet.) Unott fejjel, kitekintgetés közben szólal meg halkán:

- Hihetetlen, hogy mekkora a különbség... Sehol egy agybajos hittérítő társaság, egy énekelgető banda. Pedig eddig úgy voltam a karácsonnyal, hogyha még egy „jingle bells - t” meghallok, lemeszárolok az egész gyerekkörust. De most, visszasírom azokat a rémes dalokat. Előbb enném két pofára azt a gusztustalan fűgés „pudingnak” gúnyolt kotyvalékot, minthogy egy szem orosz kaviárt is megnyaljak. Gusztustalan ételek, szürkeség, alkoholizmus... Ebbe jöttem vissza. Itt olyan komor, unalmas és hideg a környezet, hogy legszívesebben eret vágnék magamon - szív egy nagyot a cigarettájába, aminek a vége csak úgy parázslík, majd apad el szép lassan, a hamut pedig kifújás közben pöccinti a direkt kocsiba kialakított tartóba, amely az ajtóba van beszerelve.

- Ennek is megvan a maga szépsége. Csak meg kell benne látni - reagál Oleg Natasha elmélkedésére.

- Hogy tudsz te itt élni? - rázza meg a fejét, miközben lenézően fintorog.

- Meg lehet szokni. Tudod kisasszony, én itt nőttem fel, itt házasodtam meg, és bár utódot nem tudtam nemzeni anyaföldem szépséges tájára, attól még úgy érzem, szellemem örök marad ebben a városban. Engem ideköt minden.

- Engem semmi... - szól bele Oleg szeretetbeszédébe az országáról.

A férfi igazi lokálpatrióta. Ezt jól mutatja, hogy mindenki más a családjában valahol máshol hunyt el. Senki sem maradt itt hosszútávon.

- Tisztában vagyok helyzetteddel kisasszony. De végtére is, Novgorodban láttad meg a napvilágot, ami ugyanúgy Oroszország része, vagyis akkoriban még a büszke Szovjetunióknak része is volt. Nem sokban különbözik eme két város egymástól, talán csak az időjárásban, de úgy drasztikusan. Én jártam Novgorodban is, és az is lenyűgöző hely, ahogy Moszkva, Szentpétervár, Irkutzk, Vlagyivosztok és még sorolhatnám hazánk kincseit. Tudod, azért mégis a mi országunk a leghatalmasabb a világon, amelyet őseinknek köszönhetünk. Én nagyon hálás is vagyok nekik, hogy ezáltal a grandiózus birodalom által, nagyon változatos helyeket ölelnek fel határaink. Bizonyára most szokatlan neked, bár jobban belegondolva, te gyerekkorodban is sokat háborogtál lakóhelyed miatt. Mindenesetre te mindig is nagyon különleges gyermek voltál. Mindig kitűntél testvéreid közül, már csak azzal is, hogy lány vagy. Ami viszont a legjobban elválasztott tőlük téged, az többek közt a haza iránti ilyesfajta

közömbösség. Igen különös, hogy egy ilyen patrióta családban nevelkedett gyermek, ahol mindenki az életét adná földjéért, téged legkevésbé sem érdekelt. Kettőnk közt szólva, én teljesen megértem, és támogatom a másfajta gondolkodását - néz bele a visszapillantóba, ahogy megfáradt és ráncos arcára még egy kis mosoly is fakad.

Natasha is viszonozza ezt, bár ő sokkal halványabban. Ezt követően azonban visszatekint a tájra, Oleg pedig folytatja még egy dologgal:

- Ami viszont megkérdőjelezhetetlenül a legnagyobb erényed, kiskorod óta, az nem más, minthogy nem akartál uralkodni a másikon sohasem. Nem tudok olyan pillanatot, mikor rám parancsoltál volna, vagy csak utasítottál volna bármire is, megalázó hangvétellel különösképpen, az élceket leszámítva, miközben megtehettél volna ezeket, az alárendelt pozícióból kifolyólag. Mindez felnőttként sem változott meg benned. Nem látom rajtad, ahogy a szemedbe nézek, hogy a hataloméért jöttél volna vissza. Nem érzem benned azt a forrongó és versengő dühöt a hatalom iránt, mint idősebb bátyádban. Szó se róla, a másik testvéredben sem már. Ő valahogy megváltozott. Itt viszont most te voltál a lényeg. Éppen ezért minden tiszteletem és a hálám a tied, kisasszony.

Natasha ekkor ismét ránéz, elnyomja a csikket, majd halványan bólogatva, suttogva megszólal:

- Köszönöm Oleg! - ezt követően nyúl az újabb cigarettáért.

Az aranyozott tartóból húzza elő a következőt, aztán már rá is gyújt. Oleg a pirosnál lefékezve, vár egy kicsit Natasha köszönete után, majd most, hogy nem kell annyira az útra figyelnie, a visszapillantóból jobban szemügyre veszi a percek alatt kivörösödött, kifújt arcát.

- Rossz látni a nyugtalanságod. Mármost a cigaretták számának alapján. Meg tudom érteni, biztosan szörnyű lehet neked édesapád elvesztése. Sajnálatos, hogy így kellett megtudnod, pedig ha szabad tennem ezt a megállapítást, ti nagyon közel állatok egymáshoz. Fogadd őszinte részvételem miatt! - szegi le a fejét egy pillanatra a gázpedálok felé.

- Kedves tőled, de nem ezért vagyok feszült. Mint már említettem a környezet egy nagy lapáttal tesz rá, de ami a legjobban bosszant, hogy bátyámmal is kell találkoznom. Már csak, amit az előbb mondtál róla, a patriotizmusról és a hatalomról. Be fog szólni, szemrehányásokat tesz majd, mint ahogy tette ezeket azelőtt, hogy New Yorkba indultam. Én úgy mentem el innen, hogy számítottam arra, hogy többet nem találkozom apámmal. Biztos vagyok benne, hogy ő is. Éppen ezért is vagyok kíváncsi arra, hogy mit írt a búcsúüzenetben, amiről anya beszélt nekem a telefonban. Az örökség már egy másik kérdés. Az teljesen hidegen hagy - fújja ki a füstöt.

- Én biztos vagyok benne, hogy nem haragudott rád. Mindig is te voltál a kedvence, éppen ezért fáj neki ez az egész, de ennek ellenére biztos, hogy a te kezébe adja a család irányításának feladatát - jelenti ki magabiztosan Oleg.

- Én ebben nem hiszek. Nagyon megsértettem akkor, ráadásul egyáltalán nem bízna ezt az egészet egy nőre. Van annyira hímsoviniszta a családom - igazítja meg a napszemüvegét, felhajtva a fejére.

- Pedig a család kizárólag a te vezetéseddel lehet egy normális közeg, amely nem esik túlzásba a kegyetlenségekkel. Édesapádnak már sikerült elkezdeni azt az utat, hogy civilek ne haljanak bele az akciókba. Mivel a család profilja elsősorban a bérgyilkosság lett, és inkább a fontosabb és bűnös emberekre, így ez kezd átalakulni. A fegyverkereskedelem bár sokkal többet fizet, mégis embertelenebb, amibe százak halnak bele, ha rossz kezébe kerül, márpedig egy maffia nem a katonaságnak gyártja az eszközöket... Én hiszek benne, hogy tudnád folytatni édesapád útját. Ezt sajnós a bátyádról nem tudom elmondani. A család nagy része, még ha titokban is, de mögötted áll. Édesanyád a legfőbb támogatód. Minden beszélgetését hallottam édesapáddal. Én szállítottam őket mindenhova, mikor már nagyon rossz volt az állapota - lép rá a gázra, mikor ismét zöldre vált a lámpa.

- Két bátyám van... Niko azért mindig is anya pátyolgatása alatt élt. (A fiú apja után kapta a Nikolaj nevet, de a szűk családban csak így becézték, mint ahogy az apját is csak „Kolja” - nak ismerte mindenki.) Nem győzte érzékeltetni velünk, hogy ki a kedvence. Nem hinném, hogy vele szemben, majd pont engem támogatna - szív bele nagyot a cigijébe.

- Efelől megnyugtatlak kisasszony. Nikolaj úrfi nem akart vezető lenni, ezt még akkor közölte apáttal, mikor még ő élt. Így hát egy az egy ellen maradtál Dimitrivel szemben - néz a nő szemébe a tükrön keresztül elkomolyodva.

- Csodás... - motyogja alig hallhatóan.

- Azt viszont tudnod kell kisasszony, hogy bárki is lesz a hivatalos örökös, én csakis neked felelek, csakis neked tartozom szolgálattal - jelenti ki határozottan az öreg inas.

Natasha egy kicsit ledöbbszent ezen, majd köszönet, vagy bármi más szó helyett, csak elmosolyodik, de ezúttal már őszintén ragyognak vérvörös ajkai.

Az út további részében Natasha már csak szótlánul merengett el a havas tájban. Ha éppen nem egy roskadozó, vagy bármilyen régi szovjet típusú építmény előtt haladnak el, akkor még valamelyest gyönyörét is leli a hófedte tájban, amelyet hamarosan szép lassú hullásban követ az utánpótlás. A pelyhek szelíden landolnak az emberek kabátjain, akik ettől még jobban összerendeznek. Így inkább sietősebbre

veszik, ha nem akarják, hogy ezek az ártatlannak tűnő „kis fehér halálok” átáztassák ruhájukat. (Errefelé így becézgetik a hópelyhet, miután nagy mennyiségben hatalmas baleseteket tudnak okozni. Emellett pedig évente rengeteg emberrel végeznek azáltal, hogy hosszú időn keresztül hullva úgy átnedvesítik a ruháikat, amivel ajtót nyitnak, hogy a tüdőgyulladásnak már csak be kell rajta lépnie.) Oleg végig a vezetésre koncentrál, de azért néha futó pillantásokat vet a tükrön keresztül a nőre. Örömmel konstatálja, hogy a beszélgetésük után láthatóan javult a hangulata, még ha annyira nem is számottevően, de az idős férfinak már ez is pont elég.

Egy tíz percen belül le is parkolnak a temető elé, ahol már fekete autók tömkelege foglalja el nem csak a betonutakat, de a járdákat is. Oleg éppen csak ki tud magának préselni egy helyet, majd kinyitja Natashanak az ajtót. Miközben az inas a csomagokért siet hátra, a nő körülnéz a már ajtóban várakozó tömegen. Édesapja halála láthatólag igen megmozgatta a bűnszervezetet. Ez persze várható volt az egyik legnagyobb kiterjedésű szibériai családtól. Emellett Natasha kisebb meglepetésére tucatjával állnak olyan ushankás, nagykabátos alakok, akik nem hozzájuk tartoznak, mégis jól elbeszélgetnek a családtagokkal. Sőt, közvetlen az egyik legfontosabbal, Natasha nagyobbik bátyjával, Dimitrivel. Ekkor jön rá, hogy kik is ezek a különös alakok. A nyakukon levő apró tetoválás és az, hogy kivel tárgyalnak, egyből Natasha ajkaira hajlítja a szót:

- Novosibirsk család... - ezt olyan halkán és olyan hanglejtéssel teszi, hogy már ezzel is pusztán megvetést áraszt feléjük.

Dimitri pont ekkor néz szembe évek óta nem látott hűgával. A férfi komorsága leírhatatlan. Fekete hátra nyalt haja van, kék szemei. Mindegyik ujján van egy gyűrű, amelyek mindegyikét a családért való szolgálataért kapta. Nagyon megváltozott. Natashanak még egy fél szemét eltakaró, lelógó hajú, forrófejű, kamaszosan viselkedő fiatal férfi van meg az emlékeiben, de most, mintha magát a család fejét látná maga előtt. Jobban hasonlít egy elegáns olasz maffiózóra, mintsem egy zord oroszra. Dimitri motyog valamit, amire minden alak egyszerre fordítja hátra fejét Natasha felé, majd vissza. Folytatják is a beszélgetést egy jóízű, de mégis gúnyos nevetés után. Natasha csak elhúzza a száját. Számára mindig nagyon ellenszenvesek voltak, már gyerekkorában is a Novosibirsk család tagjai és őrei. Mintha nem is emberek, hanem programozott robotok lettek volna, félelmetes komorsággal. A Novosibirsk család a nagy maffiabomlást követően került közelebbi kapcsolatba még a szervezetet vezető, Natasha nagyapjával, Leonid Nikolajevics Novgorodsevvél. Azóta a két család együtt üzletel és ápol szoros barátságot, már lassan három generáció óta.

Erre szükség is van, ugyanis mióta felbomlott a nagy szervezet, azóta az olasz mintára felépített családok, felvették a város nevét, ahol megalakultak. Egyedül Natasháék nem változtattak, ugyanis nekik ez a régi, nemesi nevük volt eredetileg is. Egykoron Leonid vezetésével valóban fénykorát élte ez a szervezet ott Novgorodban, azonban a Leningrád család teljesen eltiporta a keleti családokat. Szovjetekre való tiszteletből, az orosz maffiák többsége Sztálint, vagy Lenint tartják „ősapjuknak”

egyfajta vallásként. Erre a hatalmas mennyiségű keleti besöprésre azért volt szükség, mert a „Moszkva Angyalai” nevű leghatalmasabb szervezettel fel akarták venni a versenyt, ami gyakran háborúhoz vezetett. Feldúlták az utcákat, ártatlan emberek százait is lemészárolták a sok ezer bűnöző mellett. Emiatt az esemény miatt döntött úgy Natasháék apja, Kolja, hogy inkább kiment a családját, és egy olyan helyre menekülnek, ahol ők lehetnek a legnagyobbak. Azóta próbálnak itt talpon maradni, akár a többi szervezet. Nem mondják ki, de a legtöbben tartanak attól, hogy a felbomlott nagy egésznek, van egy legfőbb vezetője, akit csak a „Nagyvezérnek” hívnak. Még soha senki nem találkozott vele a szűk körén kívül, mégis szinte rettegnek tőle. Főleg a kishalak. Az, aki nem tudja magát fenntartani, ebben a „játékban”, ahol a megélhetés a tét, mindenféle erkölcs, törvény vagy szabály nélkül, azt bedarálják a nagyobb családok. Éppen ezért tart össze ennyire a Novosibirsk és a Novgorodsev család, hogy egyik se váljon hamuvá.

Natasha a kezébe kapja a kisebb csomagokat a nagy bámészkodás közepette.

- Ezzel meg is lennék kisasszony! A nagyobb dolgokat meg már szállítom is a kialakított szobádba. Én sajnos nem tudok itt lenni édesapád temetésén, ugyanis engem osztottak be a cselédek felügyeletére, hogy minden a legnagyobb rendben menjen, mire odaérkeztek a vacsorához. Ennek ellenére ígérem, hogy később lerovom tiszteletemet előtte - hajt fejet az öreg Oleg.

- Köszönöm Oleg, ez igazán kedves! Ezt fogadd el! - nyom a kezébe ötven dollár értékűből felváltott rubelt, mire a férfi csak meglepetten néz fel Natashara.

- Ezt nem fogadhatom el! Különben is, megfizetnek engem rendesen, nem kell aggódnod - biztosítja kedves mosollyal az arcán, miközben szelíd ráncai majd megdermednek a hidegben.

- Nem is azért adom, mert rászorulsz. Ezt tekintsd hálám jelének! Én úgy is cigarettára költöttem volna el... Kár lett volna érte. Te jobban megérdemled - biztatja a nő.

- Akkor sem fogadhatok el tőled pénzt kisasszony! A cigaretta meg amúgy is legfontosabb luxuscikked. Nélkülözhetetlen! - ellenkezik megilletődve, majd próbálja visszaadni neki, de a nő elhúzza a kezét.

- Dimitrinek biztosan van még egy tonna az ukrán csempészekről, majd azokat fogyasztom. Inkább vegyél belőle egy jófajta bundás fejfedőt, mert még lefagy az a három szál hajad is, vénember! - mosolyog rá élcelődve, de mégsem bántó szándékkal.

- Nagyon akaratos leányzó vagy! Mintha csak édesapád természetét látnám magam előtt, édesanyád szépségével. Nem vívom ki inkább az oroszlan haragját, ezért hálásan köszönöm! Remélem, mihamarabb találkozunk kisasszony! - hajol meg az inas, majd visszaül az autójába.

- Mihamarabb... - fordul meg ajkát húzogatva. Csak akkor fintorodik el még jobban, mikor ismét szembenéz Dimitrivel. - Feltéve, ha túlélem ezt a kínszenvedést...
- nyöszörgi unottan és feszülten, miközben elindul a kapu felé.

Nagyot nyelve megy beljebb, oda se figyelve Dimitrre, aki viszont folyamatosan őt nézi. A nő mikor átlépi a temető kapuit, egy nagyon kedves meglepetés fogadja. Fiatalabbik bátyja, Niko fogadja egy hatalmas öleléssel.

- Hát végre, hogy megjöttél! Már nagyon vártunk!

Natasha már nagyon rég hallotta ezt a visszafogott, de mégis magabiztos hangot. Miután üdvözölték egymást, végignézi bátyján. Mindössze négy év különbség van köztük. Ő az, aki arcra szinte semmit sem változott, csupán néhány vonása, akár a nagyapjának, erőteljesen megerősödött. Ezt húga azonnal meg is jegyzi neki:

- Te kiköpött nagypapa lettél. Rá emlékeztetsz teljesen... - teszi hozzá már kicsit halkabban.

A férfi ugyanazokkal a nagy barna szemekkel néz most hűgára, mint gyerekkorukban. Barna, katonásan felnyírt, rövid haja van, miután pár év szolgálatot eltöltött ott. Családja miatt azonban otthagya. Erőteljes fizikumú fickó lett belőle, akin csak úgy feszül a bőrkabát. Nem vitte soha túlzásba az öltözködést, nem különösebben fázós. Ezt a nyári negyven fokban is didergő Natashának még most is elképesztő látni, és szinte beleborzong a látványába is. Katonai szolgálatából megmaradt bakancsa és terepmintás vastag nadrágja egy erőteljes, határozott kiállású férfit mutat belőle, miközben a valóság nem is lehetne ennél távolabb.

- Szóval ennyire megviselne a családos lét, hogy ilyen rikítóan látszik? - nézi kezeit, majd elkezd vizsgálgatni a fülét, úgy lentebb az állát.

- Eléggé - dönti meg a fejét. - Most viszont nem lóg nyakadban egyetlen gyerek sem. Hogy lehet ez? Csak nem gondoltátok meg magatokat Tarinával, és végül csak beadtátok a derekatokat az állami gondozásba adásba? - viccelődik a nő.

Niko feleségét és öt gyermekének anyját Ekaterinának hívják, de családon belül csak „Tarina” maradt.

- Dehogysis! Már egész szépek lettek. A legidősebb, tudod, aki még mikor láttad kicsiként és odáig volt érted, ő már középiskolás, ráadásul kiemelkedő lett az átlaga. A többiekéről ez már nem mondható el. A középsők nagyon nagy suhancok. Állandóan uszítanak az ikrek a suliban. A kicsi, aki még éppen csak járt, mikor elmentél, ő pedig most ment iskolába. Eléggé bátortalan még, de hát mindig is ilyen félénk volt.

- Félig meddig az apjára ütött - veti közbe Natasha.

- Van benne igazság - bólogat nevetgélve a férfi - Aztán pedig... Hát úgy hozta a sors, hogy Isten megajándékozott minket múlt hónapban még eggyel - jelenti be kicsit zavarba jöve, ezzel Natasha vérvörös ajkaira kellemes mosolyt csal.

- Gratulálok! Olyan kár, hogy csak anyától hallottam felőletek. Erről pedig még csak nem is esett szó. Nem értem miért nem említett meg egy ilyen fontos hírt... - komorodik el a hangja egy megvető tekintettel karöltve, de igyekszik gyorsan átlépni ezen kellemetlen tényen - Lényegtelen...Inkább mesélj, milyen nemű, vagy hogy hív... ?

- Áh, nocsak, ki szökött vissza Amerikából...? - szakítja félbe a jókedvű beszélgetést Dimitri gúnyos hangja, miközben közjük áll.

Érdektelenül felpillant, először Nikora, aki inkább csak arrébb áll, majd egyenesen Natashara néz, szemén keresztül közvetlen, mintha a lelkébe látna.

- Mégsem volt olyan ígéretes a fényes Nyugat? Csak nem elzavartak? Vagy netán tartozásod van és édesapánk halálának ürügyén szöktél le hozzánk segítségért? - zúdítja rá cinikusságát és rendkívüli megvetését.

Bár csupán hat év van köztük, ő mégis úgy néz hűgára, mintha egy semmirekellő taknyos kölyök lenne, vagy egy lábtörő, akibe alaposan beledörzsölheti koszos csizmatalpát. Natasha őszintén nem is várt mást idősebbik testvérétől, ezért hát ennek megfelelően, felkészülten tud reagálni:

- Oh, rég láttuk egymást Dimitri... - húzza el az ajkait Natasha, mialatt kabátzsebéből előhúzza cigarettatartóját. Kivesz egy szálat, majd nyitottan a testvérei felé tartja.

- Köszí, én nem dohányzom - utasítja vissza félszegen Niko.

Teljesen zavarba hozta a bátyja, és érezve a kézzel fogható feszültséget testvérei között, inkább csak egy nagyot nyelve igyekszik kibújni ebből a roppant kínos nonverbális öldöklésből, - ahogy mindig is szokása volt gyerekkorukban, és ahogyan Natasha mindig is ismerte - ám ekkor Dimitri visszahúzza a kabátjánál fogva. A férfi miután ridegen szemével elutasította Natasha dohányját, egy sajtót elővéve gyújt rá, ezután közvetlen az első füstöt kipöfögtetve magából, komoran megszólal:

- Mesélj csak egy kicsit a rég nem látott, szépséges, nyugati hűspiacról szalajtott hűgunknak arról, hogy te miként is állsz az örökséghez - biccent felé, miközben újra rágyújt az időközben elgyengült cigarettájára.

Hűga is ugyanezt megteszi, és mintha csak a másikat akarnák legyőzni, úgy versenyeznek szinte tudat alatt, hogy ki tud nagyobbat beleszívni. Közben pedig egymást méregetik fagyosan. Ez az egész csatatérré változott légkör leginkább Nikón csapódik le, aki két oldalról kapja az arcába a füstöt. Csak torkát köszörülve és köhögve tud megszólalni:

- Igen, erről akartam beszélni veled - fordul rögtön hűgához, megkönnyebbülve, hogy kiszabadulhatott Dimitri fojtogató pillantásaiból. - Nos, az a helyzet, hogy kettesben hagylak benneteket az öröklődési öldöklésben. A maffia irányítása egy olyan feladat, ami óriási felelősséggel és áldozatokkal jár, amitől a családomat meg szeretném kímélni. Nem szeretném, hogy félelemben és rettegésben nőjenek fel a gyerekek. Túlságosan félted őket ettől, ahogyan a feleségemet is. Nem is beszélve arról, hogy ahogyan végig nézek rajtatok, hogy mennyi gyűlöletet szül ez az egész... Duplán nem kérek belőle. Még egy szót sem váltottatok egymással hét év után, de úgy álltok szemben, mintha halálos ellenségek lennétek. Én ebben nem szeretnék részt venni, és tanúja sem lenni, úgy hogy minden jót a ceremónia végéig! Próbáljatok nem végezni egymással! - hátrál ki a testvérei közül, egy - egy megvető pillantással, amennyit csak meg tudott magának engedni.

- Szerencsétlen barom... - dűnnyögi megvetően Dimitri, szájában a cigarettával, majd kifűjja a hatalmas, sokáig benntartott fűstöt. Natasha csak lepöccinti a csikket, és végig nézve bátyján, halkán, lassú fejcsóválás közepette megjegyzi:

- Gratulálok! Ezt szépen megcsináltad, drága bátyám! Egyáltalán minek akartad ezt belőle kikényszeríteni? - húzza fel szemöldökét.

Dimitri lassan beleszív a cigarettájába, majd végig hűgára nézve, kiengedi szűkre nyitott ajkai közül a fűstöt, egy megvető mondattal kísérve.

- Miattad - pöccinti le a csikket. - Példát vehetnél róla! Ő itt volt apánk mellett élete végéig, kivette a részét az ápolásból. Igaz nem úgy, mint én, de legalább nem is úgy, mint te. Ő ennek ellenére sem kér a hatalomból. De te, visszavánszorogsz hét év után, mintha mi sem történt volna, és kinyújtod markodat, várva, hogy a kezembe pottyanjon mindannak a vezetése, amit semmibe néztél eddig. Drága hűgom, te sosem voltál a gerincesség és a szerénység szimbóluma, de most... Nálad visszataszítóbb nővel még nem találkoztam... - igazítja meg a sálját, majd kabátjainak fekete gombjait.

- Benned aztán összegyűlt a többéves gyűlölet és harag. Arroganciád tönkre fogja tenni a családonkat. Azt hiszed, hogy apánk annyira alkalmasnak tartott, miközben ő is tudta rólad, hogy te semmi másra nem építesz, mint a bosszúállásra és a hatalomra? Tudod, pont ezért nem mondok le a részemről és indulok el ellened. Direkt azért is el fogom fogadni a tisztséget, és a képedbe fogom nyomni. Előled fogom elvinni a legnagyobb vágyadat. Földbe döngölöm az álmaidat, Dimitri... - suttogja izzó vörös ajkaival, amire a férfi csak éppen összeszorítja a fogait.

Igyekszik elrejtetni indulatait, amit hűga váltott ki belőle, így eltaposva a csikket, hidegen, egy hang nélkül ott hagyja. Natasha csak kis, elégedett mosollyal nyugtázza elkönnyvelt győzelmét, ezt követően ő is szívva egy utolsót, elnyomja csikkét és csatlakozik a tömeghez, ami már talpig feketében áll édesapjuk koporsója előtt.

Natasha épp hogy megáll a gödör előtt, ahova a koporsót fogják emelni, hirtelen érdes és kissé remegő kezek ölelik át. Oda sem kell néznie, hogy már csupán a régi, jó, meleg otthonra emlékeztető illatot árasztó édesanyját felismerje.

- Úgy örülök, hogy újra láthatlak, kislányom! - karolja át szorosán gyermeke oldalát a csak odáig felérő, alacsony idős nő. Natasha is magához öleli, miközben halk suttogással simítja végig a hátát:

- Én is, mama - mosolyodik el egy kicsit, végig mérve alacsony édesanyját.

Hosszú, szürke, kontyba kötött haja, kék szemei, kis szája és idős kora ellenére szépen megmaradt fehér fogai vannak. A szarkalábak sok mindent elmesélnek róla, fiatalabb koráról, azonban egyéb ráncai is elszaporodtak az évek alatt, amíg a lánya nem látta. Elegánsan van felöltözve, a vastag kabátja alatt kosztümmel, amire egy fehér rózsa van tűzve. Ez a Novgorodsev család szimbóluma. Ha valaki megszületik, házasodik vagy meghal, akkor a családtagok tiszteletből magukon viselik. Éppen ezért is néznek és néztek mindig is sokan megvetően és felháborodva Natashara, a maga kék színű virágjával hajában, ami nem mellesleg minden alkalommal ott díszelleg egyfajta koronaként rajta. Dimitri ezt kifejezetten lázadásnak veszi, amit szűrös tekintetével nem is rejt véka alá. Fekete fátyol takarja arcát félig, kalapjában megannyi gyönyörű illatos fehér virág.

- Örülök, hogy eljöttél a temetésre. Apád odafent biztosan megbocsájtott neked mindenért, amiért valaha csak összevesztetek. Most már Isten fogadta kegyeibe, közben pedig figyelmesen követi utódja sorsát. Bármelyikőtök is lesz az, Isten vigyázni fogja lelkét és családjukat - fogja meg a keresztet a nyakában; a Novgorodsev család generációk óta erősen elkötelezett a katolikus hit iránt, ami miatt erősen különböznek a többi maffiától.

Natasha nem szól semmit, ezért az idős asszony fekete bőrkesztyűs kezével végig simítja karját.

- Rendben van, akkor majd még beszélünk a temetés után. Nekem kell majd beszédet mondanom - biceg el, egy kis borítékot szorongatva a kezében, a pap mellé, aki elkezdi a szertartást.

Csak beszél és beszél, míg Natasha a tekintetét a különös borítékra helyezi. Kicsit elfordítva fejét, lassan kiolvassa a nő ujjai közül, hogy ez bizony édesapja aláírása. A katolikus pap után páran még elmondanak egy - egy gyászbeszédet, amelyeket Natasha nem titkolva, unott pofával és ásítósokkal fogadott. Forgolódva nézett fel az égboltra, ahonnan apró hópelyhek hullottak a kipirosodott arcára és orrára. A nő élvezte a havazást, és még kezeit is kitárja, hogy abba landoljanak a kis „fehér katonák”, ahogy édesapja nevezte neki még gyerekkorában. Most is pont úgy viselkedik, mint kislány korában. Ezt a kis apró nosztalgiázást a sírgödör másik oldalán álló bátyja és annak hideg tekintete zavarja meg. Natasha azonnal összeszedi magát, és csak lenézően elhúzza a száját. Ebben a pillanatban ért véget testvérük,

Niko összeszedetlen, de ezáltal rendkívül hiteles gyászbeszéde, amelyekről könnyek közt távozik. Ő az a férfi, aki sosem rejtette el érzelmeit, amiért a Nagy Kolja mindig is a „legbátrabb” gyermekének nevezte. Amint ezt édesanyja felidézi benne a fekete ruhások között, még jobban elkezd sírni. Ez olyan hatást kelt, mintha igazán a három testvér közül csak őt viselte volna meg édesapjuk halála. Mikor Olga, vagyis az édesanyjuk kiáll a megjelentek elé, a két testvér már tökéletesen tudja, hogy mi fog következni, éppen ezért le sem veszik egymásról gyilkos tekintetüket.

- Tisztelt családtagok! Nagyon hálás vagyok nektek, hogy megjelentetek a férjem búcsúztatóján a földi élettől, hogy immáron az angyalok útján, Isten mellett telepedhessen le. Nem csak egy nagylelkű és egy tekintélyes vezetőt ismerhettünk meg benne, hanem egy remek családapát is. Éppen ezért megírta végső kívánságát, miszerint kiválasztotta, hogy ki legyen az ő méltó örököse. Ezt a levelet tartom most a kezemben, aminek tartalmát én sem tudom, ugyanis Nikolaj lelkemre kötötte, hogy csakis itt, előttetek értesülhessek róla én is.

Olga szándékosan nem használta a Kolja megnevezést férjére, hiszen arról mindig a bűnözői énje jutott eszébe, miközben ő egy teljesen más oldaláról ismerte és szerette. Mikor a talpig feketébe borult özvegy, remegő ujjával elkezd felnyitni a borítékot, és kiveszi belőle a gyönyörű kézírással írt levelet, a két testvér keze ökölbe szorul. Natasha csak szemüvegét megigazítva gondolja magában:

- Drága testvérem, bele kell törődnöd abba, hogy...

- Én leszek a család új feje... - húzogatja fel - alá gyűrűit az ujjain Dimitri, miközben a kölcsönös gyűlölettel és versenyszellemtől, szinte felperzselik a környezetet.

Az idős asszony végig futja némán szemével a sorokat, majd felnézve a papírból, tekintete elkezd ingázni a gyermekei között. Legvégén még Nikora is ráesik a figyelmére, aki szívgöngy és egyben izgulva is készül édesanyja bejelentésére. Ő tiszta szívéből reméli Natasha sikerét, ahogyan titokban Olga is, de végül mindenféle részrehajlás nélkül olvassa fel a levelet:

- „Drága gyermekeim és családom! Utolsó kívánságomként, minden örökségemet, vagyonomat és az évek alatt befektetett munkám gyümölcsét ezennel szeretném... - csuklik el egy pillanatra Olga hangja - az én legidősebb fiamra, Dimitrire hagyni...”- amint ez elhagyja Olga száját, Dimitri csak egy kurta mosolyt ejt el.

A Novosibirsk család tagjai egyöntetűen tapsolni kezdenek, még a saját családja és emberei csak szerényen és visszafogottan mutatják ki gratulációjukat. Legtöbben Natasha öröklődésében reménykedtek, tekintettel, hogy még a nő nem lépett le New Yorkba, addig egyértelműen ő volt apja kedvence. Natasha az ajkába harap. Dimitri ezzel az egy mozdulatával legyőzte hűgát és diadalittasan végezte ki. Natasha csak szemét lesütve hallgatja tovább az édesanyja által felolvasottakat.

- Választásomat a hűségével és az általam vélt és bizonyított rátermettségével igazolom. Ezzel azonban nem szeretném azt éreztetni, hogy szeretetben különbséget teszek a gyermekeim között. Éppen ezért, ha Natasha egyszer megbocsájt nekem sértődöttségem miatt és hazatér a temetésemre, akkor őt is ugyanúgy megajándékozom örökségem egy részével - ettől a mondattól a nő nagyon kellemetlenül kezdi érezni magát, kicsit büntudata van, amiért így váltak el évekkel ezelőtt az apjával egymástól. - Szeretném, ha ő lenne az alvezetője a családnak. Ha pedig becsületesnek és hűségeseznek ítélik meg a többiek, ráadásul tényleg elkötelezett ez iránt, akkor szeretném, ha ketten vezetnék a családot a későbbiekben.

Erre Dimitri egyből felocsúdik örömeiből, elfogja a féltékenységet és az abból fakadó mélységes gyűlöletet.

- Mégis hogy kaphat ekkora jogot és lehetőséget az, aki hét évig ránk sem nézett? Ez igazságtalanság... - mormogja a férfi.

Natasha azonban közel sem érzi ezt olyan nagy lehetőségnek, mi több, egyáltalán nem is hozza lázba. Még vezető sem akart nagyon lenni, csak azért, hogy arrogáns testvére szarvát letörhesse, de így, már egyáltalán nem érdekli a dolog. Olga rápillantva lányára, tovább folytatja a levelet.

- „Attól függetlenül pedig, hogy kiből mi lesz, egyet jegyezzetek meg! Édesanyátokra nagyon vigyázzatok és fogadjátok meg minden szavát! Ez az én végső akaratom! Szeretettel, édesapátok!” - ekkor az özvegy nem bírja tovább, és könnyeivel küszködve teszi el a levelet.

Int a hivatalos örökösnek, hogy álljon ki elmondani a beszédét. Dimitri megigazítva kabátját, gúnyos vigyort villantva Natashara, kiáll a család elé. Ismételten a Novosibirsk tagok a leglelkesebbek, mintha csak fizetnének minden egyes tapsukért és ujjongásukért, amelyet jellegzetes tájszólásukon kurjantanak be a tömegből. Dimitri összehúzza kabátját, megigazítja ushankáját, melyen egy vörös csillag virít, megköszörüli torkát, majd összedörzsöli vacogó tenyereit.

- Üdvözlök mindenkit! Hadd köszönjem meg, a részvételen kívül még azt is, hogy tulajdonképpen ti is hozzásegítettetek engem ahhoz, hogy én lehessenek a vezető. Édesapám egyértelműen a pozitív visszajelzések alapján ítélte, hiszen mindig is fontos volt neki a család véleménye. Ti egyértelműen fogalmaztatok, ahogy ő is. Erős kézben kell tartani ezekben a nehéz időkben a szervezetünket. Óvnunk kell családunkat a fenyegetésektől, amelyek mögöttünk leselkednek. Eskümet teszem itt az atya előtt, hogy leszámolok egyszer s mindenkorra legnagyobb ellenségünkkel a Vladivostok családdal és a leghatalmasabb maffiák közé emelem közösségünket - teszi szívére a kezét a katolikus pap előtt, aki úgy áll mellette, akár egy óra, s mivel már az atya is a férfi kezében van, így kénytelen bölintania az elmondottakra, majd a férfi ezt követően folytatja: - Megcsináljuk a maffiák történelmének legnagyobb forradalmát. Ahogyan Lenin vezérünk is kiharcolta magának a tekintélyt és sikerre vitte a népet, úgy én is meg fogom tenni, és előre viszlek benneteket! Támogattok a fejlődés útján? - a hideg

pára szinte megfagy a levegőben, ahogy beszél. A lelkesítő beszédére már sokkal többen tapsolnak, éljeneznek és egyetértenek, sőt tulajdonképpem mindenki, kivéve Natashat.

- Felfordul a gyomrom ettől a bolsevik demagóg szövegtől... - motyogja magában, és inkább rágyújt egy szátra nyugtatásképp.

Dimitri eközben levonul az őt ünneplő Novosibirsk tagokhoz. Ezt követően a testvérpár már nem néz egymásra. Niko és még három családtag megy édesanyját megvigasztalni. Natasha csak akkor csatlakozik, mikor túl van azon az egy szálon. Egészen addig, csak a hópolyhekben szeretne gyönyörködni, amely már fehérbe borította a talpig feketében tetszelgő egybegyűlteket.

Eközben a jakutszki rendőr főkapitányságon nagy a csend. Az ünnepek alatt a legtöbb kolléga ki lett rendelve terepre, vagy diszpécserként végzi a munkáját a régi típusú irodákban. A rendőrfőnök irodájában is nagy a nyugalom. Egy régi vágású helyiségről van szó. Fapadlóra terített sötétzöld szőnyeggel, nagy, lakkozott fa íróasztallal, rajta lámpával és tollakkal. Előtte és mögötte egy - egy szék, hátul pedig egy könyvespolc, amin sokéves, fekete kötésű akták sorakoznak pontosan felcímkézve. Ezeket a „sötét” vagy „fekete” aktáknak is hívják a tartalmuk miatt. Nem másról, mint a nagy maffiózó családokról van benne szó, köztük a Novgorodsevekről is. Csupán a férfi tartózkodik bent, aki végre beérkezve a meleg helyiségbe, leveti vastag kabátját. Beletúr ősz hajába, nagy orrát vakargatja, amelyet megcsípett a tél korai dere. Vastag bajszát simogatja, miközben visszaigazítja a fejére a rendőri kalapot. A kinézete és az elviselhetetlen természete miatt, gyakran gúnyolják Sztálinnak. Ezzel semmilyen tekintetben nem lóttek mellé, sőt, még ha meg is tudná, akkor sem sértenék meg, inkább dicséretnek venné, ugyanis hasonló eszméket képvisel, ráadásul ugyanolyan szigort tart emberei között, mint a vaskezü vezető. Vastag tenyerét összedörzsöli, ugyanis elfelejtett kesztyűt venni. Elegáns mellényén megigazítja jelvényeit, ujjaival kopogtatva az asztalon, az alsó ajkát nyomkodja. Türelmetlenül néz az ajtaja felé, amin hamarosan egy kopogás hallatszik be. A férfi a bajusza alól förmed fel hangosan:

- Jöjjön! - ekkor az a férfi nyit be félszegen, akit még Natasha lökött ki az autóból, most öltönyét átáztatta a hó, az egész ember remeg, mint a nyárfalevél.

- Anatolij Beljajev rendőr főkapitány uram! Boris Novgorodsev vagyok.

A külsősöknek is fel kell venniük azt a vezetéknevet, amely maffiacsaládhoz csatlakoznak, így szinte alig lehet tudni, ki a belsős és ki a külsős.

- Én vagyok az egyik testőre a Novgorodsev családnak. Én tettem a jelentést magának, még a telefonban.

- Megsemmisítette utána a telefont? - kérdezte rutinosan az öreg róka, miközben felvonta vastag szemöldökét.

- Ahogy kérte uram, igen - erre „Sztálin” csak bólintott, majd a maga előtti székre mutatott.

- Foglaljon helyet!

Nem is nagyon törődik azzal, hogy vajon mi történhetett ezzel a szerencsétlen fickóval, kizárólag a bűnszervezet érdekli, éppen ezért, amint Boris helyet foglal és vacogva összehúzza magát, ő összetéve kezeit rábökve egyből felteszi kérdését:

- Szóval mire jutott?

- Most már mindhárom itt van. Ezekben a pillanatokban is a temetés zajlik. Ha kiküldi oda az embereit, egyből lecsaphatnak rájuk és egyszerre számolhatják fel az egész maffiájukat.

Hangjából tökéletesen kivehető a sértettség és a kapkodás. Minél hamarabb bosszút akar állni munkáltatóján az egész eddigi ott töltött munkája miatt és nem csak a nő mostani akciója végett. A férfi azonban csak feltartja a tenyerét:

- Hohó! Ne siessünk ennyire előre! Ne ilyen hevesen! Az ilyesfajta bűnszervezeteknek a leültetési feltétele az alapos bizonyítékok, és még akkor sem biztos, ha egyszer a helyi bíróság is az ő kezükben van. Ennél eggyel okosabbnak kell lennünk - inti le az éppen megszólalni akaró Borist, majd másik kezével kihúzza a tőle jobbra levő fiókot, amiből elővesz egy ugyanolyan mappát, amelyekhez hasonlók a könyvespolcokon is hevernek. - Ezt mindig itt tartom magam mellett. Igazán a látóterembe kerültek mostanság...

Becsukja be a fiókot, amiből csak egy pillanatig kandikált ki még a „Vladivostok család” felirat is. Az akta legelejéből kivesz pár A5-ös fényképet, amelyeket gondosan sorba rak a férfi felé. Boris is alaposan szemügyre veszi, de még nem szól semmit. A rendőrfőnök végig húzza a mutatóujját a képeken, majd lassan elkezd sorolni:

- Dimitri Nikolajevics Novgorodsev, Nikolaj Nikolajevics Novgorodsev, Alexander Nikolajevics Novgorodsev és végül... - áll meg az ujjá a számára ismeretlen nőn, mire Boris egyből rávágja a nevét.

- Natasha Nikolajevna Novgorodsev... - dűnnyögi gyűlölettel megtelt hangon.

- Natasha... - suttogja halkán, miközben maga felé fordítja a nő fényképét.

Itt éppen egy börtönfotózáson látható, úgy, ahogy Dimitri is. Bár elkészült róluk a fotó rablásért és gyilkosságért, apjuknak sikerült annyira megfizetni a hatóságokat, hogy gyermekei szabadlábra kerülhettek már aznap, így nem sokáig kellett a cellában ücsörögniük. A másik kettő személyigazolvány alapján maradt meg a rendszerben,

miközben Alexander néven egy alig tizenkét éves fiúcska mered vissza sápadtan a képe.

- Ő érkezett New Yorkból. Ő az, akit elkísértem volna a temetésre, mikor kilökött a... - ekkor a telefon csörgése szakítja félbe a férfit, ami Sztálin kabátzsebében rezeg.

- Ha megbocsájt... - motyogja busa bajsza alatt.

- Csak nyugodtan, uram... - bólint egyet Boris, mire a rendőrfőnök benyúl a zsebébe.

Onnan azonban nem egy telefont, hanem a pisztolyát húzza elő, amit még azelőtt sűt el, hogy a férfi bármit is reagálhatna. A golyó átlukasztja a fejét, élettelen teste lecsúszik a székről. Anatolij lerakja az asztalára a fegyvert, majd immáron a telefonját veszi elő, amit füléhez tart, majd beleszól:

- Itt Anatolij, most már szabad - jelenti ki, végig mérve az áruló holttestét.

- Remek! - szól bele egy rekedtes, mély és érdes hang. - Előtted vannak az akták és a fényképek? - teszi fel a kérdést számon kérően.

- Pontosan uram. Előttem vannak. Itt van a négy testvér fényképe. Jól sejtem, hogy nekem a...

- Lánnal kell foglalkoznod! - szól közbe krákogva. Hallatszik a vonal mögül, ahogy szivarozik az alak.

- Értettem... - még a szava közbe lerakja a beszélgető partnere a telefont, így ő ismét egyedül marad magával az irodában. - Natasha, ki hitte volna, hogy egy ilyen szép teremtés a Nagy Kolja lánya? Milyen kár érte...

Alaposan szemügyre veszi a nő képét, majd kitölt magának egy üveg vodkát. Lehúzza egyben, a poharat erőteljesen lehelyezve az asztalra, megszólal:

- Akkor hát folytatódjon a játék! Új szereplők, új felállítás, új vezető... Ennek egyszer, s mindenkorra véget vetek!

2. fejezet

Nyugalmas vacsora

A temetés hivatalosan akkor ért véget, mikor a sötétedés első jelei megjelentek az égbolton. A rég nem látott ismerősök még jól kipletykálták magukat, örülnek, hogy megoszthatják egymással a történeteiket. Natashának sajnálatos módon azonban

nem sikerült sem az édesanyjával, sem a fiatalabbik bátyjával beszélnie, ugyanis mindketten a nagy hír kikürtölése után, beszálltak egy értük jövő autó hátsó ülésére, és elhagyták a temetőt. Olgának hamar haza kellett érnie, hogy felügyelje a vacsorát, hogy az időben legyen tálalva, mire a vendégek megérkeznek. Nikonak pedig sietősre kellett vennie, mivel felesége már hívta, hogy jó lenne, ha ő vigyázna a gyerekekre, még ő besegít a konyhában, ugyanis annyira nem állnak jól az előkészületekkel. Natasha így hát pár órát, magányosan a padon ülve töltött. Egy fa alatt helyezkedett el, ahol nem érték annyira a hópelyhek, és egyszerre tökéletes rálátást biztosított, apja sírjára. Nem igazán keresték a társaságát, de ő sem a többiekét. Nagyon nem ismert itt sok embert, vagy nem igazán emlékezett már az arcokra. Egyetlen társalgási lehetősége Dimitri volt, de ő nem élt ezzel a kihagyhatatlan ajánlattal. A férfi a szokásossá vált kis körében beszélgetett. Nagy nevetgélések hallatszottak, és csak úgy szállt a levegőben a cigarettafüst. Natasha meglepődve nézte, hogy valahogy az összes beszélgető partnerét a bátyja támogatta meg egy újabb, s újabb szállal. El sem tudta képzelni, hogy férhet ennyi a testvére szövetszövetségének zsebébe. Biztos az ushankája alját, a cipőjét, és a nadrágszárait is teletömte velük. Elmélkedik rajta a szőke szépség, ahogy körül ölelte őt saját cigarettájának megszokott füstje, amelyet rikító rubinvörös ajkai közül engedett ki.

- Lassan szétfagyok elvtársak, úgyhogy ideje lesz hazatérnünk, ha kész a vacsora, ha nem. Ajánlom nektek, hogy iparkodjatok, vagy az első intézkedésem vezetőként az lesz, hogy az egész szolgálói réteget lecserélem - csapja össze szétfagyott, bőrkesztyűs kezeit Dimitri. Az oroszában mintha erőteljes ukrán elszólások is lennének. Ebből Natasha egyből rájön, hogy bizony ebből a körből szerzi a dohányárut. Novosibirsk család tagjai felnevetnek, mintha Dimitri ezt viccnek szánta volna.

- Olyan szánalmasak, mintha fizetett statiszták lennének... - mormogja pőfékelés közben húga.

- Davay, davay elvtársak! Nem érünk rá egész nap! Eleget rostokoltunk itt! - sürgeti az embereket.

Ők pedig parancsszóra, összehúzva magukon a kabátot, megindulnak, a már sorban leparkolt fekete kocsikhoz. Ahogy Dimitri megfagyott tenyereit csapja össze noszogatóként, és figyelemfelkeltésként, egyszer csak a nyitott kabátja belsejét kilebbentve, Natasha észreveszi a férfi pisztolyát.

- Nem is a fegyvermániás bátyám lenne, ha nem hozta volna el ide is... Meg áll az eszem, hogy ez tizenkét éves kora óta nem változott semmit. És egy ilyen ember kapta meg a család felett az irányítást... Nagyon remek... - forgatja szemeit.

Közben a férfi sürgetésével mit sem törődve, lassan eltapossa a hóban a csikket, majd nagy nehezen felállva a padról, még nyújtózik egyet - kettőt. Végül megigazítja napszemüvegét, és a lehető leghiggadtabban, utoljára sétál el Dimitri előtt, aki egy

megvető pillantást mér felé, azután lassan beszáll a középső autóba, míg húga a legutolsóba, két középkorú nő, és egy morcos, marcona kinézetű sofőr társaságában. A hölgyek első két mondatából kiszúrta, hogy ezek Novosibirsk feleségei.

- Csak ők lehetnek ilyen sült ökrök... - gondolja magában Natasha, mialatt lassan igyekszik elszigetelni magát a fiatal nők együgyű, ostoba társalgásából, és inkább kitekint az ablakon; odakint még mindig úgy szállingózik a fehér halál, mintha csak most indult volna meg a frontra tizedelni az ellenséget.

Az autók hamarosan tucatjával kezdik ellepni a feljárót, és az utak oldalait. A Novgorodsev család központja, a ház, ahol Natasha és fivérei felnőttek, a nőnek most nagyobbak tűnik, mint valaha. Emeletes épület, amelyet hatalmas, díszes kerítés vesz körbe. Belül az udvaron a formára vágott sövényt most teljesen beterítette a hó, ahogyan a macskaköveket is. A hátsó kis tó, amely mellett ücsörögve a nő kislányként órákig tudta nézni a halakat, most befagyott. Cipők kopogásának visszhangja, és feketekabátosok tömege lepi el a lakásajtót, ahol egyesével özönlenek be. A csapat fele még így is levált félúton, mivel ide Dimitri már csak a belsősöket, vagyis a vérszerinti rokonokat hívta csak meg, és még pár, számára legbizalmasabb Novosibirsket.

Belépéskor az egykori családfő özvegye fogad mindenkit, akinek jegygyűrűjére mindenki, hovatartozás nélkül, leróva tiszteletüket egy csókot nyom. Egyedül Dimitri, aki ezt megtagadja, és helyette odaadja Olga kezébe a kabátját. Legvégén Natasha kullog be, akitől nem várja el a nő ezt a modorosságot, inkább kedves mosolyt megvillantva ráncai közül, leveszi a sálat gyermeke nyakából. Egyetlen leánya tőle örökölte azt, hogy ragaszkodik a megszokotthoz, ezért mindketten ugyanazt a parfümöt használják, amely életükben legelőször fogta meg őket. Ezeknek az illat kavalkádja nyomja el a konyhából kiszűrődő ételszagokat. Natasha készülné levenni a csizmáját, ám édesanyja hesseget egyet a gyöngye kezével.

- Hagyd csak, nem kell! Édesapáddal szerettük, ha mindenki leveti a lábbelijét, de Dimitri utálta ezt a szokást, tekintettel arra, hogy utálja a bűdös lábszagot, és a számára taszító látványt nyújtó különböző színű zoknikat. Mivel most már ő a főnök a háznál, ezért az ő szabályai...

- Akkor bele dörgölöm a talpam az orrába. Hidd el mama, több tíz óra utazás után már kellőképpen összeértek, amiknek össze kellett... - rúgja le magáról csizmáját.

Megkönnyebbülve mozgatja megfagyott lábujjait a combfix harisnyájában. Édesanyja alig tudja leplezni a jóízű mosolyát, amit hamar lefagyaszt legidősebb fia, mikor odalép hozzá. Natasha elégedetten halad el mellette mezítláb, amin igyekszik a férfi nem berágni. Tudja, hogy mindez provokáció, és előre tisztában van vele, hogy ebből még kapni fog bőven az este alatt, már ha bírni fogja az idegrendszerét.

- Drága anyám! Mint láthatod, összegyűltünk egy páran a halotti torra. Vannak itt tiszteletbeli vendégek is, akik ráadásul a jó barátaim, nagyon messziről jöttek, hogy leróják tiszteletüket apánkért - tárja szét a kezeit még mindig kesztyűben az asztalok felé. - Éppen ezért, nem akarok itt meglátni az előszobában. Ahogy értesültem, a fogások még nem állnak jól, ezért bőven van ott dolgod. Gyorsítsd meg a munkát légy oly kedves, és térj be a konyhába! - int a helyiség felé, és bár ettől a modorosságba burkolt utasítástól Olga legszívesebben felkérné a fiát, de helyette csak lenyelve ezt, bólint egyet, majd nyersen engedi el a levegőben az utolsó mondatot távozása közben:

- Ahogy óhajtod, vezérem... - az utolsó szó olyan gunyorosra sikerül, hogy Dimitri sértetten húzza el a száját, majd végül megszabadulva bőrkesztyűitől, a kabátzsebeibe tömködi őket, amelyet ezt követően a székre helyez, helyet foglalva, nadrágzsebéből előkotorja flaskáját, és tölt magának egy kis vodkát, amit baráta társaságában lehúz.

- Na, Oleg! Fejezd be akkor, mi is történt utána azzal a hajléktalannal? Remélem, levágtátok azt a mocskos lopásra gerjedt kezeit - csapja le az asztalra az üvegpoharát, miközben a társaság felé fordul.

Natashanak oda sem kellett néznie, tudta az újabb ukrán tájszólásból, hogy egy teljesen másik Oleghez szolt. Egy jóval rusnyább Oleghez, mint amilyen az ő személyi sofőrje. Már csak a lépcsőfordulóból fordul meg feléjük, ahol próbálja kigondolni, melyik is lehet az a bizonyos névrokona a komornyiknak, aki jelen pillanatban szintén bent tevékenykedik a konyhán, a tálalást előkészítve. Natasha végigfuttatja a szemét a rusnyábbnál rusnyább vendégcsaládon. Az egyiket kiveri a ragya, a másik olyan kövér, hogy ha a hasát teljesen kiengedné, kilőné az egész tömör faasztalt az udvarra. A harmadik, talán ő lehet az a bizonyos megszólított, ugyanis lassan, a komor hangjával, az eldeformálódott fejű válaszol.

- Ha még csak a karját! - csapkodja az asztalt nyerítve.

Ekkor kicsapódik a konyha ajtaja, és a komornyik kíséretében, három felkötött hajú szépség szalad ki, magasba emelt tálcákkal, amikről ütemesen kezdik lepakolni a finomabbnál finomabb szendvicseket. Előételkor már előkerül a kaviár, amiből mikor Dimitri egy nagyot kanalaz, hűgának fel is fordul a gyomra. Főleg, mikor a szájához emeli. Itt azonban megszakad a folyamat, ugyanis rusnya Oleg rácsapott az egyik felszolgáló fenekére. Az alig húsz éves lányka nem mer szólni, és a perverz megjegyzéstől, elvörösödve húzódik hátra.

- Ezt a mocskos disznót! Mi haszna van a bátyámnak az ilyen egysejtűekből? - vizslatja az esetet árgus szemekkel, a lépcső korlátjának támaszkodva Natasha.

Ekkor azonban nem várt dolog történik. Dimitri kanala nem csak megáll a kezében, hanem le is helyezi a tányérra. Erre az aprócska zajra mindenki elhallgat. A kiskanál koppanása, megüti Natasha fülét, míg az arról lefolyó fekete kaviár pedig a gyomrába

mér egy öklöst, amitől a megelőlegezett étvágya is eltűnt. Dimitri ráhelyezi a kezét az asztalra, a korábbi jó hangulat az arcáról rémisztő komorsággá vált. Rusnya Oleg öntelt vigyora is szép lassan kezd lepadni, mikor látja, hogy a családfő vérfagyasztó és sivár tekintete őt vette górcső alá.

- Az a lány, akivel most kikezdtél... - mutat az irányába egy odalökött mozdulattal, majd már rögtön helyezi vissza a pohárhoz, amibe töltve egy korty vodkát, elkezdi körkörösén rázogatni és csak ezután folytatja. - Ő a sógornóm húga. A legártatlanabb lány, akit a köreinkbe fogadtunk valaha is. Olyasfajta törékeny lélek, aki nem tudja magát megvédeni, de gondolom ez végig nézve rajta nem titok.

- Dimitri ne haragudj, én nem tudtam... - magyarázkodik, ám kellemetlen meglepetés éri a csúfságot.

- Nem fejeztem be! - a férfi egyik pillanatról a másikra, ráordítva csitítja el a közbe szóló alakot; hangjába beleremeg az egész ebédlő, és mindenki megrezzen, még Natashat is mehökkentette az erőteljes hangemelés. - Szóval... - igazítja meg kötött és elegáns gyapjú pulóverét, miközben a hangját lényegesen lehalkította. - Veletek hárman nagyon jól múltam az időt, és elismerem a bérnyilkosság és a családokon belül betöltött megbecsült szerepet. Azonban... Ez itt az én családom. Körülöttem Novgorodsev vér csörgedezik mindenkiben, titeket leszámítva. Az apám azért hagyta örökségemül ennek a sok embernek a sorsát, hogy figyeljek rájuk - ír le egy kört az ujjával, míg körül mutat a jelenlevőkön. - Éppen ezért, rövidre fogva, most állj fel, kérlek, és hagyd el a házamat! - mutat az ajtó felé egyenes irányba. Rusnya Oleg értetlenül rázza meg a fejét:

- Ugyan Dimitri, fontosabb neked annál a mi dohányárunk, és a két család közötti jó viszony, minthogy ilyen apróságon fennakadjunk. Ez csak egy szolgálólány... - hessegeti el a témát egy megjátszott mosollyal.

- Azt mondtam, takarodj a lakásomból! - húzza elő a fegyverét kabátjából, amit kibiztosítva, a meglepett, eldeformálódott arc felé szegez. Kicsit a csúfsággal együtt érzően, mindenki döbbenten figyel a családfő határozottságát.

- Na de Di...

- 3... - szakítja félbe visszaszámlálásával a férfi a szánalmas magyarázkodást.

A torz alak látva, hogy Dimitri nem viccből beszélt, úgy felpattan, hogy a szék hátra csapódik. A két társa, leszápadva figyel, és tekintetük a két fél között ingázik.

- 2... - folytatja a férfi, mire ujját a ravaszra helyezi.

A rémült, alaktalan pacák átbukva saját eldöntött székében iramodik meg az ajtó felé, mire Dimitri halkán így szól:

- Da svidanie, tovarishch! - ezzel elsüti pisztolyát háromszor.

Mindegyik telibe találja a férfi hátát, amitől elterülve a padlón, vérében elernyedve veszi életét. A vezető visszateszi pisztolyát a kabátjába, majd lehúzza az utolsó korty vodkát, a másik két emberkéhez fordul, akik rémülten néznek össze:

- Nos, uraim! Nyilvánvalóan nem vállalhatnak felelősséget barátjuk bűnösségéért, ezért amennyiben maradnának, szívesen látjuk önöket. De megértem, hogyha meggondolták magukat - mindketten nagyot nyelnek, mire egyből élnek a második lehetőséggel, és óvatosan, minél kevesebb zajjal próbálnak eltávolodni az asztaltól.

- Hálásak vagyunk a meghívásáért, de azt hiszem, mi mégis csak mennénk, ha nem gond. - szólal meg a bátrabb, a kövér.

- Rendben van, akkor tegyék meg, hogy a barátjukat is magukkal viszik! Tudják, ebben a házban gyerekek is élnek, akik most odafenn tartózkodnak. Ha azonban lejönnek, nem szeretném, hogy ilyesminek legyenek szemtanúi. Nem könnyű egy számunkra apróságnak tűnő dolgot feldolgozni, pláne nem gyerekfejjel. Az a szőnyeg valóban roppant drága volt, amit most a kanos úriember kicsit bemocskolt.

A két férfi gondolkodás nélkül megragadja a harmadik két karját, és kivonszolják a lakásból. Mindenki némán, megszeppenve hallgat. Dimitri ekkor az imént a probléma kiindulópontjaként létező, de most már hálás arcú lánykára pillant:

- Van pótszőnyegünk, Anastasia? - a lány elvörösödik, hogy a férfi az érte kiállítás után még ilyen kedvesen hozzá is szól.

Mindig is tetszett neki a férfi, ezért most kincsként elzárva szívében ezt a pár percet, megpróbál a lehető legjobban reagálni. Bordó hajtincseivel játszadozik, miközben zöld szemeivel Dimitrre tapad.

- Igyekszem mindenhol felkutatni - szorongatja ujjait a szolgálólány.

- Csodás! - legyint egyet. - Mindegy, dohányt máshonnan is be tudok szerezni egyéb, ízig - vérig, valóban ukrán kapcsolatok révén. Kicsit drágább lesz, de nagyon remélem, hogy megérte a családot, azon belül is téged választani, a legjobb piaci ár ellen - pillant ismét a szolgálóra.

- Nagyon köszönöm! - hajt fejet hálásan a lány, ekkorra arca és hajszíne szinte megkülönböztethetetlenül egy színben lángol.

- Hagyjuk a hálálkodást most, Anastasia. Légy oly kedves, és tekerd fel a szőnyegnek azt a részét, hogy ne is ütközzön a retinámmal az a szörnyű folt! Majd elképzelhető, hogy a jövőben át kell helyeznünk az asztalt, hogy ne legyen szembetűnő, hogy a szőnyeg...

- Hagyd már ezt a kurva szőnyeget fiam! - jön ki az édesanyja kiabálva a konyhából, ahol egészen idáig figyelte az eseményeket, még nem elege lett:

- Anastasia, nyomás vissza a konyhába! Még készülnek a pirogok, figyelj rájuk, mert azonnal elbocsájtalak! - parancsol rá a lelkes kis hajadonra, aki fejét leszegve, azonnal hátra siet. - Fiam, te az eszednél vagy egyáltalán? Az apád halotti tora előtt kioltod egy vendég életét, egy közönséges szolgálólányért? Még csak nem is teljes rokon, Tarina féltestvére az a kis fruska. Ezzel a diplomáciai kapcsolatokat rontod, de ami ennél is kiakasztóbb, az nem más, minthogy a gyerekek odafenn játszanak. Szerinted nem hallották meg a pisztoly szörnyű hangját? Szerinted nem tudják, mi is volt ez? Könyörgöm, töltsük már békében a Nikolaj emlékére rendezett vacsorát! - szól belefáradva az asszony, mert miközben ő beszélt, Dimitri rá sem hederítve, csak a poharával volt elfoglalva, majd miután édesanyja elhallgatott, a fia felé fordul.

- Ennyi? Befejezted? Úgy emlékszem egy szóval sem említettem, hogy kijöhetsz a konyhából, és még a fogások sincsenek előttem, szóval fordulhatsz is vissza! Nem kérek a kioktatásból! - inti le megalázóan Olgát, mire az egy fájdalmas sóhajtással hagyja el az ebédlőt. Dimitri ezt követően a többiekhez fordul, majd bólint egyet, hogy folytassák, ott, ahol abba hagyták. Ő is felkanalazza a fekete kaviárját, aminek ízét végre a szájában érezheti.

- Elképesztő, hogy mit meg nem enged magának, még anyával szemben is. Ha apa élne, ő most letörte volna a szarvát, hogy ezt hogy képzeli. Bár, ha apa élne, én talán itt sem lennék... - fordul meg Natasha fejében a gondolat, mire úgy dönt, hogy inkább erőt vesz magán, és megpróbálja a látottakat kitörölni az emlékei közül, mikor azonban megfordul, egy hosszú, langaléta testnek ütközik.

- Oh, elnézést... - dűnnyögi, miközben odébbállva felnéz a hatalmas alakra.

Ekkor teljesen megdöbben. A hideg kirázza a látványtól. Egy legalább két méter magas, de még az is lehet, hogy annál is több, férfi áll előtte. Hosszú kezei, lábai és teste van. Holdsápadtan ragyog fehér bőre, arca ijesztően beesett, mintha csecsemő kora óta már az anyatej helyett is dohányfüstöt szipolyozott volna édesanyja emlőiből.

- Hát miféle lény hozhatta ezt világra? - fut végig Natasha agyán, miközben a semmitmondó, üres fekete szemébe bámul.

Amaz vékony ajkaival valamit elkezd morogni. „valami dűnnyögés, újabb érthetetlen szó, és végül kisasszony.” Ennyit tud kibogozni a szinte másvilági nyelven kommunikáló lény szavaiból.

- Sápadt girhes Frankenstein... - állapítja meg letaglózva, résnyire nyitott ajkakkal, miközben szeméivel követi a férfit, ahogy lassú, zord léptekkel megy le, majd csatlakozik Dimitrivel szemben az asztalhoz.

Natashát, felocsúdva a horrorfilmbe illő alak látványától, a hideg is kirázza. Megenged magának még egy pillantást a rémségből, miután inkább elindul felfelé. A

fárasztó út után szeretne aludni még ma, rémálmok nélkül. Felbaktat a lépcsőn az emeletre, ahol három helyiség ajtaja tárul a szeme elé. Az egyik a mellékhelyiség, ahonnan hallatszik még az elszívó hangja, és a WC öblítésének utolsó neszei.

- Ez a rémség a mosdóból szabadult volna? Nincs az a pénz, és a bátor véresejtem, amely rávenne arra, hogy „ezt” kövessem a budin. Remélem, valakinek előbb kell... - fut végig az agyán.

Közben már érzi, hogy a pár deci víz, amelyet még a vonaton fogyasztott el, most meghozta hatását. Ám még a hólyagja sem parancsolhat az undorának és jó ízlésének. A másik két szobából szűrődő zajból, és a felkapcsolt fényekből arra tud következtetni, hogy mindkettőben vannak. Az egyikből nagy hangzavar, a másikkól pedig halk és rövid gépelés, majd ismét semmi sem hallatszik ki. Úgy dönt, hogy ide nyit be először egy kopogás után. Egy mutálódó, zavart hang szól ki:

- Ne most anya! Házit írok, már elmondtam apának is! - Natasha elmosolyodik, majd mégis lenyomva a kilincset, bekukkantva a gépénél gubbasztó kamaszra néz:

- Még én sem zavarhatlak meg egy kicsit? - biccenti oldalra a fejét, amitől a szőke lelógó tincsei a válla alját simogatják.

A fiúnak eláll a lélegzete, és elpirulva áll meg a keze a billentyűzeten.

- Nagynéni, hát te is eljöttél? Anya mondta, hogy lehet te is hazajössz a temetésre, de nem merte biztosra állítani. - seper le kézfejevel azonnal egy kisebb papírkupacot.

- És, örülsz, hogy végül így döntöttem? - húzza fel napszemüvegét a feje tetejére, amitől megcsillannak gyönyörű tengerkék szemei.

Nikolaj, Niko legidősebb fia, akit mindenki csak „Niknek” nevez itthon, nagyon megváltozott kinézetre, mióta a nagynénje utoljára látta. Legutóbb még csak alig tíz éves volt, de mostanra, már csak egy év választja el a felnőttkortól. Ártatlan és kedves szemeit édesapjától, bájos arcát édesanyjától örökölte. Elegánsan és pontosan befésült haja van. Egy fekete garbót visel, amiben elrejtőzve, csak megszeppenve tud válaszolni:

- Nem, nagyon vártalak már. Hogy utaztál? Hogy érezted magad Amerikában? - érdeklődik szelíden.

Miközben zavarában oda - oda pillantgat a monitorjára, amin éppen ember rajzos referenciák mutatkoznak. Házi feladat közben gyakorolgat néhány finom vonalat, amit most a nő nem láthat, de mivel a fiú nem is mutatja, nem akar rákérdezni.

- Hát, igen csak elgémberedtek a lábaim, és rettenetesen fáznak is. Nem beszélve a hátamról, ami azt hittem eltört, mikor kiegyenesedtem. Nem mellesleg nem vagyok még hozzászokva ehhez a pusztító hideghez, de igen, összességében sokkal jobb az

Egyesült Államok. Kedves tőled, hogy így érdeklődsz, te vagy az első, aki feltett nekem egy ilyesfajta kérdést. Na és, te? Veled mi történt az elmúlt pár évben? Szépen megnőttél, helyes srác lett belőled. Bizonyára a lányok kedvence lehetsz - kacsint egyet biztató kedvességgel.

Nik arca még jobban kivörösödik. Még mindig, ennyi év után is nagynénje szavai érintik meg legjobban a szívét, ahogy a pusztá léte is. A platina szőke haja, gyönyörű ajkai és szemei, teljesen magával ragadják, talán még jobban, mint hét éve.

- Nem igazán... Nem kedvelnek engem a lányok. Azt hiszem azért, mert sokat tanulok - húzza el a száját kissé elszomorodva.

- Az valóban elég visszataszító tud lenni. A lányok félnek attól, ha a fiú okosabb náluk. Máskülönben, hogy tudnák kihasználni az ostoba, szexmániás kant? Persze, mindkét oldalon van ellenpélda. Találni fogsz valami szép lányt hamarosan, hidd el! De ha szeretnél majd beszélgetni, nyugodtan fordulj hozzám! Azt hiszem, hosszabb ideig fogok maradni, szóval lesz alkalmunk beszélgetni. Már ha a bolond nagynénéddel szeretnéd megosztani a kételyeidet és kérdéseidet.

- Még mindig jobb egy bolond nagynéni, mint egy rideg és szigorú nagybáty - borzong bele egy pillanatra a fiú, ahogy Dimitrire gondol ettől pedig Natasha szájára széles mosoly húzódik.

- Na, látod, ezért szerettelek ennyire téged mindig is! A félénk réteg mögött azért mindig rejtőzött egy kis finom szókimondás. Hamarosan egyre több helyről kap majd a pofájára. Így kell ezt. Sokasodjunk! Na, mindegy, nem zavarlak a hülyeségeimmel, jó tanulást, vagy jó szórakozást bármihez is, amit csinálsz! - köszön el gyorsan a saját szavába vágva, azzal ismét magára hagyja a kamaszt, akinek egyik pillanatról a másikra elkerekedik a szeme.

- Sokasodjunk? - suttogja halkán, majd nagyot sóhajt, végig húzva kezeit az arcán. - Nik, ezt azonnal ki kell verved a fejedből! Az ég szerelmére, ő a nagynéné! - temeti arcába a kezét, és lassan maga elé csúsztat egy rajzot. Egy közös képről kezdte lerajzolni csak Natashat, még a fiú hatodik születésnapján. - Ezt nem adhatom neki oda... Nem vagyok normális... - gyűri össze, azzal a szoba másik végébe hajítja, meg sem fordulva, ezt követően pedig szétcsúszva fekszik el az íróasztalán.

Natasha útja innen a hangzavarba vezet, még pedig a nagyszobába, ahova benyitva megannyi fej, és ahhoz tartozó szempár fordul felé. A verekedésből és veszekedésből felülve, megtépett hajjal, és néhány piros folttal az arcon, gyűrött ruhával, az ikrek vannak hozzá a legközelebb. Andrej és Sascha komisz arcára vetül a folyosó fénye, ahogy kitárja a nagynénjük az ajtót. A fiúk elfordulva egymástól, úgy tesznek, mintha semmi nem történt volna. Anton, a legkisebb fiú a sarokban gubbaszt és a tetrizét nyomkodja, aminek csipogó dallama Natasha gondolataiban szép és nosztalgikus emlékeket idéz fel, tekintettel, hogy a játék az ő gyerekkorából származik. Bátyjaival rengeteget marakodtak, hogy kié legyen, még végül mindenki